

Nem nő torony

*Semmi különbség — semmi, semmi:
magadnak hazudsz-é, vagy másnak.
Az altatókkal-alkohollal
hősiesen legyőzött éjek
még számonkérnek —
még rádtalálnak.*

*Kiméletlen a kérdés-hadtest:
nem terepszínű.
Se zöld, se szürke.
Égőfehér szíjsuhintással
léptet hátra: vakrémületbe.*

*Én nem faggatok többé senkit.
Mindig csak játszani szerettem.
Ujjam hegyén parányokat
bohóckodtattam önfeledten:*

*tűrők, törtetők, hegyet mászók
kinek vallottak volna másnak?
Kinek vetkőztek volna, s másutt?
Hiszen még csak látni se bátor
aki pedig láthatna, s láthat.*

Bételetem már.

*A hunyorgások
sokszorozzák csupán a rendet.
A törvényt, az egyformaságot.*

*Szegény, unalmas kis bubáim,
újszülött aggok, öreg ifjak,
s gyűlöletes középszerűség
téged bár különös örömmel:
ma mindötöket eleresztlek.*

*Nézzétek el mókázó kedvem:
magamra hagyatkozom immár.
Boldogtalanul, mért tagadnám:
szánakozással telítetten.*

*Mert nincs értelme így tovább.
Amíg a hó csak óra hull.
S nem nő torony — ki fölmagasztosul.*

Félelmetes

*világra jönni
s iszonyat életképesen.*

*És növekedni megalázó.
Mivel cselekvésképtelenség,
minden csak történhet velem,
a mindennapi riadalmat
élem —
ennyi az életem.*

*Gondold meg jól!
— Ha semmi több.*

*Rámnyit a hajnal, amint rád is,
rendezett, tiszta, táblás nagyság.
De az esték félvak habarcsát
utca-vályú rejtegeti,
dombos dömper hordhatja rád.*

*Elrejtenek, ha nem rejtözöl.
S ha megbújtál, aprócska vackod
sunyi két kar könyökli föl.*

*Mindent eltaszítok magamtól.
Minden elárult tárgyakat.
A tekintetek sokadalmát.
S feledni, bár feledni tudnám
a belémivódott, s ím, végre
csupasszá vedlett arcokat.*

*A szóttalan árulkodókat,
bajusszal, hajjal, szemöldökkel,
pillákkal meztitleneket.*

*Félelmetes világra jönni.
De élni: félelmetesebb.*

CSIKI LÁSZLÓ

Helyszín

*Ahogy a tenger felejtí a testem,
ahogy én egy háborúra gondolok —*

*Ez a legszebb hely,
ez az emlék idefent.
Visszalátszik a sómező békéje, a sík,
a katonaszobrok helye az emlékezetben.
A táj.*

*Már ajakig merült a feledésbe
fogadott apám, a hős
— térdelnem kell a szeméhez —
ott hátul, hol csak az égben van nyomóm,
s egy honi erdő még boldog tud lenni
hiányommal. Loboghat.*